

2. Пилипчук О. «Перевернене навчання» інформатики [Електронний ресурс] / О. Пилипчук, В. Ластовець, Є.Шестопапов // для osvita.ua. – 2014. – URL: <http://ru.osvita.ua/school/method/42677/> (дата звернення: 15.01.2019)

3. Садкіна В. І. Маленькі секрети учительського успіху. Навчаємо з радістю. – Х.: Вид. група «Основа», 2016. – 144. – (Серія «Нові формати освіти»)

Анна Погорєлова,
студентка 4 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Наук. керівник: **Ю. Ю. Королевська,**
ст. викладач (БДПУ)

ОБРАЗ ЖІНОК У РАДЯНСЬКИХ ПЛАКАТАХ 1920-1930-Х РОКІВ

Актуальність дослідження. Обумовлена необхідністю більш ґрунтовного дослідження теми на основі різних джерел і потребою детальнішого висвітлення ряду аспектів проблеми. Вивчаючи дану тему, доцільним є використання плакатів радянського часу у якості джерел інформації. Вони є невід'ємною частиною в дослідженні образу жінок у 1920-1930-их роках. Треба зазначити, що важливим у вивченні даної проблеми є комплексний підхід.

Сутність дослідження. На думку дослідниці Марти Богачевської-Хом'як «жіноче» питання в СРСР не набуло суто феміністичного характеру, воно залишалось питанням суспільно-політичним. Рівноправність стала для партії важелем використання жінки, яка мала в інтересах нового суспільства поєднувати материнство з виробничою працею нарівні з чоловіками. «Нова радянська жінка» це безликий елемент суспільного механізму. Українські жінки розглядалися як регіональний варіант радянської моделі. Політика більшовиків щодо жінок мала дві мети: вивільнити жінок від обмежень минулого та зміцнити за їх допомогою свою владу у суспільстві, бо вважали жіноцтво важливим фактором суспільних перетворень [1; с.332-338].

Плакати А. Страхова «Раскрепощенная женщина, строй социализм!» (1926) та «Виконаймо вугільну п'ятирічку за три роки» (1931), окрім передачі свого основного повідомлення, зображають взірці, на який мали орієнтуватися радянські громадяни: чоловікоподібна жінка – трудівниця й активістка, сильний чоловік-шахтар. У їхніх очах проступає безмірна віра в соціалістичні ідеї та рішучість, готовність служити ідеалам партії, принести себе в жертву заради побудови соціалізму. Саме такі люди були потрібні для утвердження режиму. У принципі, багато хто насправді віддав своє життя, будуючи Дніпрогес для «найкращої, найщасливішої країни» чи обстоюючи власний погляд на мистецтво [2.; с.208].

В історії Радянського Союзу плакат зіграв чималу роль. Революційні плакати 1920-30-х років являють собою унікальний мальовничий і культурний пам'ятник епохи.

Народжений революцією, плакат є, разом з тим, створенням російського мистецтва, і це подвійне походження надає йому особливий

інтерес. Золотий вік радянського плаката припав на 1920-30-ті роки, період революційного будівництва з розквітом графіки модернізму і конструктивізму. Плакат революційний стосується найголовнішого, – він говорить про життя і смерті, про боротьбу і перемогу, про насильство і свободу, про хліб і людство, про сьогодні і майбутнє.

Рекламний плакат прагнув лише забити цвях пам'яті в свідомість споживача; революційний не обмежується інформацією. Він вимагає, наказує, велить. Плакат – знаряддя масового навіювання, засіб організації колективної психології.

Тема звільнення жінки від кайданів старого побуту і наділення її рівними правами з чоловіком представлена на десятках плакатів. Пропагандистська риторика багато в чому не розходила з дійсністю: жінкам насправді були надані всі основні права, включаючи доступ до освіти і розширення можливостей професійної кар'єри (в тому числі і політичної). На практиці все було набагато складніше, жінки зіткнулися з подвійним обсягом робіт (вдома і на роботі) і були здебільшого обмежені рамками «жіночих» професій: вчителька, текстильниця, доярка тощо.

ЛІТЕРАТУРА

1. Богачевська-Хом'як Марта. Білим по білому: Жінки у громадському житті України 1884–1939. — Київ: Либідь, 1995. — С. 332–338.

2. Деготь Е. Трансмедіальна утопія живописи соціалістического реалізму / Катерина Деготь // Советская власть и медиа: сборник статей. — СПб.: Академический проект, 2006. — С. 204–215. — С. 208.

Владислава Проценко,

студентка 2 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Науковий курівник: **М.М Антощак,**

к. і. н., доцент (БДПУ)

АМАТОРСЬКИЙ ТЕАТР КІНЦЯ ХІХ – ПОЧАТКУ XX СТОЛІТТЯ ЯК ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНЦІВ

Актуальність проблеми. У процесі національної самоідентифікації українців на сучасному етапі актуалізуються питання вивчення особливостей національної культурної спадщини, реконструкції культурно-мистецьких процесів, висвітлення творчої атмосфери мистецького минулого. Дослідження українського аматорського театру в контексті національної культурної традиції дає змогу відтворити загальне культурно-історичне тло, проаналізувати провідні тенденції розвитку національної театральної культури, висвітлити діяльність провідних театральних митців того часу. Метою дослідження є висвітлення специфіки розвитку українського аматорського театру кінця ХІХ – початку ХХ століття у структурі тогочасних соціокультурних процесів.

Ступінь досліджуваності проблеми. Різноманітним теоретичним та практичним аспектам розвитку українського театального мистецтва присвячено праці зарубіжних та вітчизняних дослідників. Тенденції та